

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

LUCY DIAMOND

LIEFDE IN HET STRAND CAFÉ

Je kunt altijd opnieuw beginnen

XANDER

ROMAN

1

In mijn familie kent iedereen het verhaal van de dag van mijn geboorte. Het gaat ongeveer zo: mijn twee oudere zusjes, Ruth en Louise, kwamen hand in hand op hun teentjes de kamer in getrippeld om mij voor het eerst te ontmoeten, en onze moeder zei tegen hen: ‘Dit is jullie nieuwe kleine zusje. Hoe zullen we haar noemen?’

Ruth, de oudste van de tweeling, dacht diep na, met alle wijsheid die ze vergaard had gedurende haar drie hele levensjaren. ‘Ik denk... kindeke Jezus,’ sprak ze uiteindelijk, ongetwijfeld met een theatraal plechtig stemmetje. Ruth had zich al van jongs af aan de rol aangemeten van braafste meisje van de klas. Of ze was gewoon aan het vissen naar extra kerstcadeautjes.

‘Hm,’ moet mijn moeder hebben geantwoord, waarschijnlijk op hetzelfde ik-dacht-het-even-niet-toontje dat ze mijn hele jeugd gebruikt heeft, zoals die ene keer dat ik haar vertelde dat ik de tandenfee gezien had, in levenden lijve, of toen ik beweerde dat niet ik het halve pak koekjes had opgeschrokt, maar een van mijn zussen.

‘Louise, wat denk jij?’ vroeg mijn moeder toen. ‘Hoe moet je nieuwe zusje gaan heten?’

Ik was natuurlijk nog maar enkele uren oud op dat moment,

dus ik kan me niets herinneren van deze ontroerende bedscène, maar ik stel me zo voor dat Louise haar fronsgezichtje opzette, iets wat ze nog altijd doet, met haar wenkbrauwen een tikje naar elkaar getrokken en kleine rimpeltjes rond haar neus. Volgens mijn moeder antwoordde ze in alle ernst en plechtigheid: 'Ik denk dat we haar... Klein Zwart Schaaap moeten noemen.'

Klein Zwart Schaaap, serieus. Ik weet niet of het een verwijzing was naar iets wat ze net op school had geleerd of dat het iets te maken had met het feit dat ik vanaf dag één zwart sprietig haar op mijn hoofd had. Wat de reden ook was, je moet bewondering hebben voor mijn zusters vooruitziende blik.

Want wat dacht je? Dat was precies de stand van zaken op mijn huidige, rijpe leeftijd van tweeëndertig jaar. Geen hypotheek, geen fulltimebaan, echtgenoot of kind in de pocket – ik was het ultieme zwarte schaaap van de familie. In de roos, Louise. Knap staaltje helderziendheid.

Ik was het buitenbeentje, de mislukking, degene over wie iedereen sprak op zo'n belerend toontje, terwijl ze hun tevredenheid maar met moeite konden verbergen als mijn tekortkomingen op tafel kwamen. *Och jeetje. Wat moeten we toch met Evie? Ik maak me echt zorgen, weet je dat. Ze wordt er ook niet jonger op...*

Ik probeerde me niet te veel aan te trekken van wat ze dachten. Natuurlijk was het wenselijker om een succesvol individu te zijn, iemand met dromen en een sterke persoonlijkheid, in plaats van een onzichtbaar, saai... schaaap dat zonder gemekker achter de kudde aanhobbelt. Maar ja...

Er zijn nog foto's van die dag, natuurlijk, van die korrelige sepiakleurige, zoals alle foto's van toen eruitzagen. Daarop zie je mij in mama's armen met een piepklein roze babypakje aan. Ruth en Louise staan over mij heen gebogen in hun matching bordeauxrode tuinbroekjes van ribstof (het waren de jaren

zeventig), hun ogen staan wijd open van verbazing en, zoals ik het me graag voorstel, bewondering. (Naar alle waarschijnlijkheid was Ruth op dat moment bezig met het uitdenken van een geheim plannetje om meer zakgeld te krijgen, maar dat terzijde.)

Ik moet altijd denken aan het sprookje van Doornroosje als ik naar die foto kijk. Je weet wel, dat moment waarop de goede feeën komen om hun wensen voor het pasgeboren wezentje uit te spreken, prachtige wensen zoals hoe slim en getalenteerd en mooi het meisje zal worden – totdat de oude, slechte fee (ongenodigd) komt opdagen, briesend en bruisend van woede en boosaardigheid, en alles verpest met haar: ‘Ze zal haar vinger prikken aan een spinnenwiel en sterven.’ Dit beeld doemde telkens in mijn hoofd op als ik bij de kapper zat, tot ik me begon af te vragen of het zou kunnen zijn dat Louises zwarte-schaap-opmerking wellicht een vloek was geweest, regelrecht afkomstig uit het rijk der vingerprikkende voodooppoppen. Want gedurende mijn hele bestaan was mijn haar pluizig en piekerig gebleven, pikzwart, met een vreemde krul erin. In feite exact zoals het haar van een zwart schaap, en dan ook nog een schaap dat immuun is voor het effect van conditioner en stijltangen.

En zo kwam het dat ik me, op een zekere zaterdagochtend begin mei, in een grote hippe vintagestoel bij de kapper op Cowley Road, met de geur van haarspray en permanentvloeistof in mijn neus, afvroeg of ik het lef had mijn schapenvacht op een radicaal andere manier te laten scheren dan normaal.

‘Ik denk dat de vorm van je gezicht mooi tot zijn recht zal komen,’ zei de stylist enthousiast. ‘Je hebt er de jukbeenderen voor – je kunt dat elfachtige echt helemaal hebben. Misschien kunnen we het zelfs een beetje asymmetrisch doen. Ja, dat is cool.’

‘Denk je niet dat het te... jongensachtig wordt?’ vroeg ik aar-

zelend. Ik keek naar mezelf in de spiegel, niet in staat een besluit te nemen. Op de heenweg had ik vol stoere plannen gezeten met het verzoek voor een geniale Mia Farrow-look, maar nu ik er zat, begon ik te twijfelen of ik met zo'n kapsel niet eerder op Pete Doherty zou lijken. Voor de duizendste keer wenste ik dat mijn haar net zo was als dat van Ruth en Louise – lang, golvend Pantene-reclame-haar, dat meedeint als je loopt. Op de een of andere manier had ik dat gen niet gekregen, net zoals het perfecte-leventje-chromosoom.

De styliste, ik geloof dat ze Angela heette, schonk me een bemoedigende glimlach. 'Je weet wat ze zeggen: verandering is zo gezond als een weekje weg,' antwoordde ze. Ik had haar nooit moeten vertrouwen, haar haar was auberginekleurig en zat in een poedelachtig permanentje. 'Denk er nog maar even over na, dan haal ik een koffietje voor je.'

Ze waggelde weg, in haar te strakke spijkerrokje waar haar billen zowat uit knapten, ik beet op mijn tong en voelde hoe de moed uit me wegtrok. De enige reden dat ze me een elfenlook aanraadde was natuurlijk omdat ze het föhnen en bijknippen zat was. Het kon haar waarschijnlijk helemaal niet schelen hoe ik straks naar buiten zou lopen. En het argument 'verandering is zo gezond als een weekje weg' (dat ik overigens nog nooit eerder had gehoord) klonk ook niet echt overtuigend. Vorig jaar was ik een week naar Lake District geweest en dat was niet bepaald de ervaring die ik wilde terugzien in mijn kapsel.

Midden in mijn zenuwzinking werd ik gebeld. Ik rommelde in mijn tas op zoek naar mijn mobiel en zag 'Mam' op het scherm staan. Net op het moment dat ik hem wilde laten overschakelen naar de voicemail, voelde ik plotseling de sterke impuls om op te nemen. Dus dat deed ik.

'Hoi, mam, alles goed?'

'Evie, ga even zitten,' zei ze met trillende stem. 'Ik heb slecht nieuws, lieverd.'

‘Ik zit al,’ antwoordde ik, terwijl ik de dooie punten in mijn haar bestudeerde. ‘Wat is er?’

Voor mijn moeder betekende slecht nieuws over het algemeen dat haar favoriete personage uit *The Archers* was geschreven, of dat ze per ongeluk op haar leesbril was gaan zitten, waardoor die nu uit drie stukken bestond. Ik kende haar slechtnieuwstelefoontjes intussen wel.

‘Het is Jo,’ zei ze, en ik hoorde een snik in haar stem. ‘O, Evie...’

‘Gaat alles goed met haar?’ vroeg ik, terwijl ik mijn duim omhoogstak naar Angela toen ze de koffie voor me neerzette. Jo was mijn moeders jongste zus, de leukste, warmste en coolste tante die je je kon wensen. Jo bellen, nam ik me voor in mijn hoofd. Ik had de laatste tijd niet genoeg geïnvesteerd in het onderhouden van mijn contacten.

‘Nee,’ zei mama, nog altijd met dat jammerende stemgeluid. ‘Ze heeft een auto-ongeluk gehad. Ze is... ze is dood, Evie. Jo is dood.’

Het nieuws was in eerste instantie niet tot me doorgedrongen. Ik zat compleet verlamd in die hippe stoel in de kapperssalon, terwijl er willekeurige beelden van Jo door mijn hoofd vlogen. Mijn moeder en zij waren altijd heel erg close geweest, maar ook totaal verschillend. Mijn moeder, de verstandige oudste, was gaan studeren aan de universiteit, docent geworden, met papa getrouwd, had drie dochters grootgebracht en woonde al jaren in een mooie buurt van Oxford. Jo was een flierefluiter met een vrije geest. Op haar zestiende was ze van school gegaan om de wereld rond te reizen en avonturen te beleven, om uiteindelijk in Carrawen Bay neer te strijken, een klein dorpje bij de zee in het noorden van Cornwall. Daar runde ze haar eigen café. Als je ze met kleuren zou vergelijken, was mijn moeder elegant beige en mijn tante knalroze.

Ik was altijd dol op de vakanties in Carrawen. Het café van tante Jo lag pal aan de baai en haar appartementje zat erboven. Het was een zalige plek om te verblijven. De lichte, heldere ochtenden waren zo veelbelovend, met de geur van de zee, het geluid van de golven – ik kon er nooit genoeg van krijgen. Mijn zusjes en ik renden er urenlang over het strand, we speelden zeemeerminnen, piraten, smokkelaars of ontdekkingsreizigers, we zochten naar schelpen, badderden tussen de rotsen of bouwden enorme zandkastelen die, ondanks onze onvermoeibare pogingen, telkens door het tij werden weggespoeld. 's Avonds, als we ons hadden gewassen en aangekleed in Jo's piepkleine badkamertje, kregen we een gigantische vruchten-sorbet met drie lepeltjes en mochten we (voor ons gevoel) eindeloos opblijven, met z'n drietjes op het terras tussen de kaarsjes die flikkerden in de stormlantaarntjes en de zwarte zee die achter ons tekeerging.

In die tijd leek tante Jo zelf ook net een jong meisje, veel jonger dan mijn moeder, met haar blonde haren in twee vlechten, de sproetjes als zandkorreltjes op haar gezicht, haar felgekleurde sneakers, de afgeknipte spijkerbroek of de stoere jeans met de visserstrui als het koud werd.

Zelfs toen ik ouder werd, bleef ik er graag komen, ongeacht het seizoen. De baai kreeg in de winter iets extra bijzonders, met het brede lege strand zonder de zomertoeristen. Ik kan me nog een specifieke kerstavond herinneren, toen het leek alsof het hele dorp, van de oma's met hun wandelstokken tot de pasgeboren hummeltjes in de armen van hun moeders, bij elkaar kwam op het strand om kerstliederen te zingen. Jo had warme pasteitjes en glühwein meegebracht en iedereen proostte op een goede gezondheid. Er werd een vuur gemaakt en de kinderen dansten eromheen met rood en goud engelenhaar. Het was alsof we behoorden tot een geheime club, eindeloos ver verwijderd van de onrustige, hectische drukte van Oxfords High

Street, om nog maar te zwijgen van de opgefokte sfeer bij het doen van de laatste kerstinkopen.

Maar nu was Jo er ineens niet meer, een heel leven weggevaagd in een seconde. Ze was geraakt door een te snel rijdende vrachtwagen op de kronkelige weg naar de baai. Ik zou nooit meer bij haar op het terras zitten en zien hoe ze me probeerde te verleiden met cappuccino's en shortbread. Nooit meer zouden we honderduit kletsen terwijl de zon langzaam achter de horizon verdween, nooit zou ze me meer de zee in trekken voor een verkwikkende ochtendduik, gillend en elkaar natspetterend met ijskoud water op onze blote huid...

Nee. Het kon niet waar zijn. Het kon gewoon niet waar zijn. Mama moest het verkeerd hebben. Dat, of mijn verbeelding haalde rare fratsen met me uit. Ze kon niet zomaar overleden zijn. Niet Jo.

'Ben je er al uit?' Aubergine-Angela verscheen achter me, schaar en kam in de aanslag. Ik knipperde. Ik had me zo laten meeslepen door herinneringen dat ik was vergeten dat ik me nog altijd in de kapsalon bevond, met Leona Lewis uit de speakers en het gedempte geluid van knippende scharen om me heen.

'Eh...' Mijn hoofd was wazig. 'Kies jij maar,' zei ik uiteindelijk, zonder er verder over na te denken. Kapsels kwamen opeens ontzettend onbenullig op me over. Het deed er niet toe. 'Gewoon... wat jij denkt dat het beste is.'

Een paar uur later zette Matthew me af bij mijn ouders; ik was nog altijd te hevig in shock door het ongeluk van Jo om zelfs maar te overwegen achter het stuur te gaan zitten. 'Ik ga niet mee naar binnen,' zei hij, en hij gaf me een kus op de wang. 'Ik ben niet zo goed met huilende vrouwen.'

'O, maar...' bracht ik ontzet uit. 'Kun je niet heel eventjes blijven?'

Hij schudde zijn hoofd. ‘Beter van niet. Ik moet Saul ophalen straks, weet je nog?’

Saul was Matthews zevenjarige zoontje dat in de weekenden meestal bij ons was. Hij was een schatje, maar op dit moment voelde ik vooral teleurstelling bij de gedachte dat Matthew niet bij mij zou blijven. In de kapsalon had ik mezelf zo goed en kwaad als het kon bij elkaar weten te houden – nog altijd in shock en ontkenning waarschijnlijk – maar eenmaal thuis was ik in huilen uitgebarsten. ‘Holy shit,’ had Matthew gezegd toen hij me in tranen in de gang had aangetroffen. Zijn ogen puilden zo’n beetje uit zijn hoofd. ‘Nou ja, het groeit wel weer aan...’ had hij na een korte stilte uitgebracht. ‘Zó erg is het nou ook weer niet.’

‘Ik huil niet om mijn háár!’ had ik geschreeuwd. ‘Ik huil omdat Jo is overleden. O, Matthew, ze is dood!’

Matthew en ik waren nu vijf jaar samen en ik wist dat hij emotionele uitingen gênant en ongemakkelijk vond, maar op dat moment was hij superlief voor me. Hij pakte me stevig vast, liet me zijn T-shirt onder snotteren, maakte een kopje thee met twee suikerklontjes en daarna, toen ik nog altijd aan het huilen was, schonk hij een glaasje whisky voor me in. Het voelde toch alsof er met de dood van Jo ook in mij iets was gestorven, alsof er een groot en belangrijk deel van mij was uitgedoofd als een kaarsenvlammetje.

Vervolgens waren de schuldgevoelens en verwijten gekomen, eerst in kleine beetjes, maar al gauw met bakken tegelijk. Ik was al jaren niet bij Jo langs geweest. Waarom had ik geen tijd vrijgemaakt? Ik was ook zo egoïstisch, een waardeloze nicht. Ik kon me ons laatste gesprek niet eens meer herinneren, had geen idee wat onze laatste woorden waren geweest. Waarom had ik niet vaker van me laten horen? Waarom had ik het contact zo laten verwateren? Nu was ze er niet meer en zou ik nooit meer met haar kunnen praten. Het voelde allemaal zo afschuwelijk definitief.

Toen de whisky mijn bloed had opgewarmd, voelde ik de drang om mijn moeder te zien. Matthew stond erop me erheen te brengen met de auto, wat echt nergens op sloeg, aangezien het huis van mijn ouders twee kilometer verderop was. Normaal gesproken zou hij me een preek hebben gegeven over luie, onverschillige mensen die zonder nadenken overal de auto voor pakken als ik ook maar naar de autosleutels had gekeken in plaats van naar mijn fietshelm. Maar nu had hij me afgezet en keek ik hoe hij de auto zorgvuldig wegdraaide, ogen strak op de weg, handen op een keurige tien voor twee op het stuur, zoals zijn instructeur het hem ooit had geleerd. Ik bleef even in de straat staan en hoopte stiekem dat hij zich zou bedenken, de auto zou omkeren en terug zou komen – ‘Wat dacht ik wel niet? Ik kan je nu toch niet alleen laten!’ – maar het geluid van de motor stierf steeds verder weg tot er niets van overbleef.

Ik wreef in mijn gezwollen ogen en liep het grindpad op naar de voordeur. Mama deed open. Op een normale dag ziet mijn moeder er tot in de puntjes verzorgd uit. Haar schoenen passen altijd bij haar handtasje, haar kledingkast hangt vol met dure pakjes, allemaal beige, crèmekleurig of bruin, en er hangen altijd allerlei accessoires om haar heen. Ze weet hoe ze een sjaaltje knoopt en haar haar toupeert, ze ruikt naar dure luchtjes. Haar gezicht zit altijd volledig in de make-up, zelfs als ze gaat tuinieren.

Maar vandaag niet. Ik had haar nooit eerder zo gezien. Haar ogen waren rood en geïrriteerd van het huilen, haar mascara was uitgelopen en haar haar stond alle kanten op, waarschijnlijk omdat ze er veelvuldig met haar handen doorheen gewoeld had. Ze opende haar armen voor een omhelzing maar bevroor halverwege. Ze slaakte een gillette. ‘Je haar! Wat heb je gedaan?’

‘O god, ik weet het,’ zei ik, terwijl ik er ongemakkelijk met mijn hand doorheen ging. ‘Ik zat bij de kapper toen je belde en na het gesprek had ik gewoon...’ Mijn stem haperde. Zelfs nu,

na dit vreselijke nieuws over onze Jo, voelde ik me dom. Ik was de enige idioot in deze familie die zoiets belachelijks tegen een verveelde kapper zou zeggen als ‘Kies jij maar’. Angela had me opgezadeld met gecentimeterd haar, met uitzondering van een slordige pony die maar tot halverwege mijn voorhoofd kwam. En ja, ik zag eruit als een jongetje. Een belachelijk, jankend emo-joch.

‘O, lieverd,’ zei ze. ‘Wat een dag is dit. Jo die... En jij als een soort egel...’

‘Mam! Stop!’ Ik kromp in elkaar bij die vergelijking. Wat kon haar mijn kapsel schelen? Het groeide toch zeker op mijn hoofd? En mocht ze het vergeten, haar geliefde zus was zojuist op tragische wijze om het leven gekomen. Was dat niet nét iets belangrijker?

Papa stond te schuifelen op de achtergrond en wierp me een waag-het-niet-blik toe, dus ik beet op mijn tong om de omhoogkomende uitbarsting in te slikken. ‘Dag, lieverd,’ zei hij, en hij gaf me een knuffel. Toen hij me losliet, staarde hij ook even naar de sprietten op mijn hoofd. ‘Hemelkje,’ mompelde hij, voor hij zich herpakte. ‘Ruth en Louise zijn er al. Kom binnen, dan krijg je thee.’

Ik volgde hem de keuken in en zag hoe mijn zussen me aangapten.

‘Fucking HELL!’ krijste Louise. Ze sprong op van haar stoel en sloeg haar hand voor haar mond.

‘Sst,’ siste Ruth terwijl ze haar handen over Thea’s oren vouwde. Nu Ruth moderne talen gaf op een chique school schold ze alleen nog in andere talen in het bijzijn van haar kinderen, om ze te beschermen tegen de scheldwoorden die ze konden verstaan. Ruth had drie kinderen, en Thea met de krulletjes was met haar twee jaar de jongste, maar ze was vroeg in haar taalontwikkeling. ‘Kin-hell,’ herhaalde ze uitdagend, terwijl ze een snelle blik op haar moeder wierp om de reactie te pijlen.

‘En bedankt, Lou,’ zei Ruth en ze keek mij aan, alsof het mijn schuld was. In haar ogen was dat waarschijnlijk ook zo, omdat ik het lef had het ouderlijk huis te betreden met zo’n idioot kapsel. Wat dácht ik wel niet.

Ruth en Louise waren niet identiek, maar leken, met hun hoge jukbeenderen, grote lichtbruine ogen, lange, rechte neuzen en porseleinen huidjes wel veel op elkaar. Maar het was niet moeilijk ze uit elkaar te houden. Ruth leek altijd recht uit een magazine gestapt: glanzend, perfect geföhnd haar en een standaard casual outfit zonder vlekken of kreukels. Vandaag droeg ze een nette, gladgestreken broek, een streepjesshirt, een donkerblauw zijden sjaaltje om haar nek en bruine leren loafers. Bij Louise was dat totaal anders, die droeg haar haar altijd in een slordig staartje waar voortdurend haren uit sprongen en in slordige strengen langs haar hals vielen. Ze had bijna nooit make-up op (in tegenstelling tot Ruth, die nooit de deur uit ging zonder een samenstelling van prijzige producten op haar gezicht) en er hing altijd een rommelige, warrige energie om haar heen. Haar kleren leken altijd willekeurig bij elkaar geraapt. Zij zou zonder moeite een Chanel-rokje combineren met een goedkope bruine polotrui van de Primark, om maar wat te noemen. Maar ze kwam ermee weg, want ze was de Einstein van het gezin. Te slim voor uiterlijke bemoeienis, onze Louise.

‘Ook hallo,’ zei ik nadrukkelijk, om aan te geven dat geen van mijn zussen me nog fatsoenlijk begroet had. Louise herpakte zich en stond op om me een kus op de wang te geven.

‘Interessante look, hoor,’ merkte ze op met een grimas. ‘Wat is de aanleiding? Midlifecrisis? Een ode aan Samson?’

Ik snoof en voelde me geïrriteerd en prikkelbaar. ‘Alsjeblieft, zeg! Is dat echt het enige waar jullie het over kunnen hebben? Mijn *freaking* kapsel? Wat is er mis met jullie!’

Er volgde een stilte. Mama, Ruth en Louise wisselden een blik, ik kruiste defensief mijn armen over elkaar. ‘Freaking

kapsel,' fluisterde Thea opgewekt in zichzelf. 'Freaking kapsel.'

'Ik ga water opzetten,' zei papa, zoals altijd de bemiddelaar, terwijl Ruth nog steeds naar me gluurde vanachter de vlassige krulletjes van haar dochter.

We dronken onze thee en hadden het over Jo, en mama ver-wende ons met een knapperig stuk fruittaart. 'Ik sla denk ik over,' zei Louise, maar ze at alsnog twee grote stukken. Toen opende papa een fles merlot en ook die werkten we weg, en de herinneringen begonnen te stromen.

Na een tijdje – ik had geen idee meer hoelang we er al zaten, er was ineens ook een tweede fles op tafel gekomen – kwam de man van Ruth, Tim, gevolgd door hun overige twee kinderen (perfecte Isabelle en engelachtige Hugo), en hij nam Thea even later weer mee naar huis. Wij bleven vastgeplakt op onze stoe-len aan de keukentafel, een situatie die meer en meer als een bubbel begon te voelen.

'Weet je nog die ene kerst bij Jo, toen er op een ochtend afdrukken van reeën-pootjes op het strand stonden?' zei Louise dromerig, met rode wangen van de wijn. 'En dat ze zei dat het sporen waren van de rendieren en de slee?'

Mama glimlachte. 'Ik weet nog dat ze voor dag en dauw was opgestaan om die afdrukken in het natte zand te maken,' zei ze. 'Dat was toch typisch Jo? Ze deed er alles voor om de dag iets extra's te geven.'

'Ik weet nog dat we er een keer waren met mijn verjaardag, en dat ze over het strand een speurtocht had uitgezet met als eindpunt mijn cadeautje,' zei ik, terwijl ik weer voor me zag hoe ik kriskras over het zand racete op zoek naar aanwijzingen, om uiteindelijk een ingepakt pakketje te ontdekken achter een zwarte rots. Ik had het opengescheurd en een nieuwe pop met door Jo gemaakte kleertjes in de lucht gehouden. Bella, noemde ik haar. Bella de strandpop. Opeens wilde ik dat ik Bella nog had.

‘Ze was geweldig,’ zei mam, en haar stem brak. ‘Eén uit duizenden. En veel te jong en sprankelend om dood te gaan.’ Er rolde een traan over haar wang. ‘God, ik ga haar zo missen.’

Papa hief zijn glas. ‘Op Jo,’ zei hij.

‘Op Jo,’ herhaalden we in koor.